

[1973 நவம்பர் 22]

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா : தலைவர் அவர்களே, இச்சட்ட முன்வடிவை நான் அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இச்சட்ட முன்வடிவு அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(ஈ) 1973-ம் ஆண்டு, மோட்டார் வண்டிகள் (தமிழ்நாடு திருத்த) சட்ட முன்வடிவு

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : தலைவர் அவர்களே, 1973-ம் ஆண்டு, மோட்டார் வண்டிகள் (தமிழ்நாடு திருத்த) சட்ட முன்வடிவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : தலைவர் அவர்களே, இச்சட்ட முன்வடிவை நான் அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இச்சட்ட முன்வடிவு அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(6) தனியார் அலுவல்கள்

(அ) சட்ட முன்வடிவு

தமிழ்நாடு, 1973 ஆம் ஆண்டு, வரதட்சணைத் தடுப்புச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 24/73).

THIRU N. K. PALANISAMY : Sir, I move—

“That the Tamil Nadu Dowry Prohibition Bill, 1973 (L.A. Bill No. 24 of 1973) be taken into consideration.”

The motion was duly seconded.

திரு. என். கே. பழனிசாமி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த வரதட்சணை தடுப்பு மசோதா ஒரு முக்கியமான சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்கு அடிப்படையாகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்டசபையில் முன்பு செல்ப் ரெஸ்பெக்ட் மாரியேஜ்ஸ்லை

1973 நவம்பர் 22] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

செல்லுபடியாக்கும் வகையில் ஒரு சிறிய சீர்திருத்த மசோதாவும் சட்டமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டும் ஒன்றுதான். ஏனெனில் பல ஆண்டுகளாகியும் ஒருவராவது இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாக இல்லை. நம் சர்க்காரின் கொள்கையை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கையை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, அடிப் படை சோஷலிசம்தான். சோஷலிசம் என்பதும் வரதட்சணை என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று நேர் முரணானது. உலகப் பண்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும் அல்லது நம் நாட்டின் ஆதிகால பண்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும், தமிழர்களுடைய பண்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும் இம்மாதிரி வரதட்சணை வாங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

எட்டு வகைகளில் கல்யாணங்கள் செய்யப்பட்டதாக வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காந்தர்வம், ஆசுரம், பெளர்ஷம் போன்ற எட்டு வகைகளில் கல்யாணங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இராமர் வில்லை வீதைத்ததற்குப் பிறகுதான் சீதையோடு கல்யாணமாயிற்று. இலங்கைக்கு சீதையை இராவணன் சிறை எடுத்துச் சென்றபோது அனுமான் அவர்கள் அங்கு சென்று சீதையைப் பார்த்துதான் உடனே அவர்களை இராமனிடம் சேர்ப்பிப்பதாகச்

(திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் தலைமை)

சொன்னபோது, சீதையானவர் இராமர் இலங்கைக்கு வந்து இராமருடைய வில்லின் சப்தம் இலங்கை பூராவும் கேட்டு அசுரர்கள் நடுங்க வேண்டும், அப்போதுதான் வருவேன் என்ற முறையில் அந்த விதத்தில்தான் அந்தக் காலத்தில் பெளர்ஷம், வீரத்திற்காகக் கல்யாணம் நடந்தது. காதலுக்காகவும் கல்யாணங்கள் நடந்துள்ளன. இப்படி எட்டு விதமான கல்யாணங்கள் நடந்துள்ளன. அவற்றைத் தவிர, பணத்திற்காக எந்தவிதமான கல்யாணமும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஷேக்ஸ்பியர் காலத்தில் கூட—கிங் லியர் படித்தால் தெரியும். கார்மலியோ என்ற பெண், தான் ப்ரெஞ்ச் மன்னனைத்தான் மணப்பேன் என்று சொல்லும் போது, பணம் பற்றிய பிரச்சனை வந்தபோது அந்த மன்னன் சொல்கிறான், “She is herself a treasure, why a dowry?” என்று. ஆக, ஷேக்ஸ்பியர் காலத்தில்கூட இந்தமாதிரி பெண்ணுக்குப் பணம் கொடுத்ததாகக் கிடையாது. வேதங்களை எடுத்துக்

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1973 நவம்பர் 22]

கொண்டாலும், வரம், தான், தட்சிணை என்று மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்கு தட்சிணை கொடுப்பது என்றிருக்கிறது. பெண்ணுக்கு ஆண் தட்சிணை கொடுப்பதுதான் வரதட்சிணை. தட்சணை என்பது கூட பொருளாக அல்ல. கல்யாணம் முடிந்து அக்னியை மூன்று தரம் சுற்றி முடிந்ததற்குப் பிறகு அந்த மாப்பிள்ளையிடம் தேங்காயும் பழமும் கொடுப்பார்கள், அதைக் கொடுப்பது, அது தான் வரதட்சிணை என்பது.

அந்தக் காலத்தில் ரிக் வேதத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்றால்

“கிருகோ பஸ் கரணாதி கரணோ பாதினா ஸ்திரியாக்ருகபதிக! யல்லப்தம் தத் சுல்கமாத்யர்த்தா, ஸ்திரியாக்ருகபதித, யல்லப்தம் தத சுல்கமாத்யர்த்தா”

அந்தக் கல்யாணம் முடிந்து, அந்தப் பெண்ணுக்கு ஒரு தொகை கொடுப்பார்கள். அதற்குச் சுல்கம் என்று பெயர். அந்த சுல்கம், பணத்தை வைத்துக் கொண்டு அந்தப் பெண் என்ன செலவு வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம். மாப்பிள்ளைக்கு அதில் எந்தவிதமான உரிமையும் கிடையாது. அதைக் கேட்பதற்கோ, அதைச் செலவு செய் என்று சொல்லுவதற்கோ உரிமை கிடையாது. அந்த மாதிரி அந்தக் காலத்தில் இருந்தது.

யஜுர் வேதத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்றால்

“மூர்தானம், பத்யு ராரோகா, பிரஜயாவிராப்பவ”

அதிலே கூட கல்யாண காலத்தில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் சில உரிமைகள் இருந்தன. தர்மசாலி என்று அதற்குப் பெயர். பழைய காலத்தில் பாட்டு கூட பாடுவார்கள், “சித்தோலை கருகுமணி போதுமடி தாயே எனக்கு” என்று. ஏதற்காக இப்படிச் சொன்னார்கள் என்றால், மாப்பிள்ளை பெரிய பணக்காரனாக இருந்தால் மட்டும் போதாது, அவன் நல்ல குணவானாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறுவார்கள். ஒரு காலத்தில் பெண்கள் எப்படி இருந்தார்கள் என்பதற்குக் கூட சான்றுகள் இருக்கின்றன. இந்திரன் கெட்டதும் பெண்ணாலே, சந்திரன் கெட்டதும் பெண்ணாலே என்று சொல்வார்கள். ஆகவே ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும், ஒவ்வொரு நிலையிலும் பெண்கள் எப்படி

1973 நவம்பர் 22] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

இருந்தார்கள் என்று இருக்கிறது. அவர்களுடைய முறைகளில் மாற்றம் இருக்கிறது. அபிவிருத்தி இருக்கிறது. எந்த ஐடியலிசத்திலும் மாற்றம் இருப்பது போல் இதிலும் இருக்கிறது.

முன்பு எந்தவிதமான கருவியும் கிடையாது. மனிதன் கல்லைக் கொண்டு மரத்தை வெட்டினான். அந்தக் காலத்தில் குடும்பம் எப்படி இருந்தது? ஆணும் பெண்ணும் வித்தியாசம் இல்லாமல் இருந்தது. தகப்பன் பெண் என்ற வித்தியாசம் இல்லாமல் இருந்தது. அண்ணன் தங்கை தம்பி என்ற வித்தியாசம் இல்லாமல் இருந்தது. அதற்குப் பிறகு கொஞ்சம் தீ மூட்டி சமைத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தவுடன் அந்தச் சமுதாயத்தில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் மாமிசம் பச்சையாகச் சாப்பிடுவதற்குப் பதிலாகத் தீயிலிட்டுச் சாப்பிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு மரத்தை வெட்டி வில் தயாரித்து அதன் மூலம் இரையாடினார்கள். அதற்குப் பின்னாலே இரும்புக் கலப்பை போன்றவற்றை வைத்துப் பயிரிட்டுச் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்போது எப்படிக் குடும்பம் இருந்தது என்றால் பாலியாண்ட்ரி இருந்தது. பாஞ்சாலி பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு மனைவியாக இருந்தார் என்று இருக்கிறது. அப்படியிருந்த குடும்ப அமைப்பு இன்றைக்கு எப்படி இருக்கிறது? பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு இருக்கின்றன. அண்ணனும் தங்கையும் சேரக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு வந்தது. தகப்பனும் பெண்ணும் சேரக் கூடாது என்று கட்டுப்பாடு வந்தது. தாயும் மகனும் சேரக் கூடாது என்று கட்டுப்பாடு வந்தது. பலதாரத் திருமணம் போய், ஒரு தாரத் திருமணம் வந்திருக்கிறது. அப்டக்ஷன், பலவந்தமாக எடுத்துச் செல்வது தவறு என்று வந்திருக்கிறது. இப்படிப் பல மாற்றங்கள் வந்திருக்கின்றன.

இன்றைக்கு ஒரு பெண் ஒருவளை மணந்து கொண்டு விட்டால் இறக்கும் வரையில் அவனுடனே இருக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. இப்படிப் பல மாற்றங்கள் வந்திருக்கின்றன. க்ரீஸ் நாட்டில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் சம உரிமை தேவை என்று தீவிரமாகப் போராடி அவர்கள் எல்லா உரிமைகளையும் பெற்று இருக்கிறார்கள். பெண்களே அங்கு அநேக உற்பத்தி வேலைகளில் இருக்கிறார்கள். வீட்டிற்குக் காவலாக பெண் இருக்கிறாள். குழந்தைகளையும், அனிடம்சனையும் பார்த்துக்

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1973 நவம்பர் 22]

கொள்ளும் வகையில் அவர்கள் வீட்டிலிருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் குடும்பம் என்று வந்தது. பிறகு ஸ்டீம் கண்டுபிடித்தார்கள். அதனால் டிரான்ஸ்போர்ட் வந்தது. வெளியிடங்களுக்குச் சென்று அதிகமாகப் பணம் சம்பாதித்தார்கள். பல மெஷின்கள் வந்தன. பெண்கள் எல்லாம் ஒரு இடத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டார்கள். அப்போதுதான் பர்தா முறை வந்தது. குழந்தைக் கல்யாணம், குழந்தைகள் பேணி வளர்த்தல் முதலிய காரியங்களில் அவர்கள் ஈடுபட்டார்கள். இப்படி அவர்கள் கஷ்டப்பட்டும் எந்தவிதமான விமோசனமும் இல்லாமல் தனிமையாக அவர்கள் ஒரு பகுதியில் ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தார்கள். அதற்குப் பிறகு வியாபாரிகள் வர்க்கம் ஏற்பட்டவுடனே அங்கே இருக்கிற பொருள்கள் வெளி நாடுகளுக்குப் போகக்கூடிய நிலைமையேற்பட்டது. அதற்காக ரோடு போட்டார்கள். இதனால் தொழில்கள் முன்னேறின. தொழிலாளர்கள் வர்க்கம், முதலாளிகள் வர்க்கம், நிலப்பிரபுக்கள் வர்க்கம் என்று ஏற்பட்டன. மற்ற நாட்டில் இருக்கக்கூடிய முதலாளிகள், நிலப்பிரபுக்களிடையே நடந்த போராட்டம், சார்லஸ் கொல்லப்பட்டார். பிரான்ஸில் நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிராக நடந்த போராட்டம், பூராவும் உலகில் இருக்கக்கூடிய முதலாளிகள் சேர்ந்து தங்களுக்குத் தேவையான, மில்களுக்குத் தேவையான ஆட்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களை வெளியில் கொண்டு வந்து குறைந்த கூலிக்கு அமர்த்தி, அதிகப்படியான பொருள்களை உற்பத்தி செய்து லாபம் அடைய வேண்டும் என்பதற்காக கோஷங்களை வைத்துக் கொண்டு, மற்றும் இருக்கிற நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிராக ஜனங்களைத் திரட்டி, பெரிய போராட்டம் நடத்தி, அந்த முறையில் நிலப்பிரபுத்துவ முறை மாறி முதலாளித்துவ முறை வந்தது. அது ராலியிங் பாயிண்டு.

லிபர்டி, ஃப்ரடனர்டி, ஈகுவாலிடி என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. எதற்காக? தங்களுடைய சொந்த நலனுக்காக சமத்துவம் என்று சொல்லக்கூடிய அதே சமயத்தில் அவர்களுக்குக் குறைந்த ஊதியம் கொடுத்து, உற்பத்தியில் எந்தவிதமான பங்கும் அதிகம் இல்லை, அதே சமயத்தில் குறைந்த கூலியைக் கொடுத்து அதிகமான வேலையை வாங்கக்கூடிய ஒரு நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். அதனால் பெண்களுக்கு இருக்கக்கூடிய அந்தஸ்து என்ன? ஏற்கனவே நிலப்பிரபுக்களால் தனியாக ஒதுக்கப்பட்டு சமுதாயத்தில் பர்தா போட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

1973 நவம்பர் 22] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

அந்தக் காலத்தில் சதி என்ற முறை இருந்தது, நமக்குத் தெரியும். புருஷன் இறந்தால் பெண்ணையும் சேர்த்து அவளுக்கு இஷ்டமோ, இஷ்டமில்லையோ கொளுத்திவிடுவார்கள். குழந்தைகளுக்கு 10, 15 வயதில் கலியாணம் நடத்தக்கூடிய கொடுமை. ஏன் என்றால் சொத்து உரிமை இருந்தது. அதற்குப் பின்னால் ராலியிங் பாயிண்ட். பெண்கள் வந்து வேலை செய்யக்கூடிய நிலைமை வந்தது. அவர்களுக்கு ஓரளவுக்கு கூலியும் கொடுக்கப் பட்டது. தங்களுடைய உழைப்பை விற்றார்கள். அடிமையாக இருந்ததற்குப் பதிலாக ஆலை முதலாளிகளிடத்தில் வந்து 'தங்களுக்கு இவ்வளவு கூலி கொடு' என்று தாங்கள் உழைக்கின்ற உழைப்பை விற்கக்கூடிய நிலைமை வந்தது. பெண்களைப் பொறுத்த மட்டில் உற்பத்தியில் எந்தவிதமான பங்கும் கொள்ளவில்லை.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

அவர்கள் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தமட்டிலும் தங்களுடைய புருஷருக்கு ஒவ்வொருவரும் அடிமைப்பட வேண்டும். she is a servant of the husband. அதுமட்டுமல்ல. காண்டிராக்ட் லேபர் என்ற முறையில் அவர்கள் சுடுபடுத்தப்பட்டார்கள். ஒரு பக்கத்தில் தங்களை தங்களுடைய புருஷர்களுக்கு அர்ப்பணித்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை. இன்னொரு பக்கத்தில் தொழிலுக்கு அடிமை. அதாவது 'டபிள் எக்ஸ்ப்ளாயிடேஷன்'. இரண்டு பக்கத்திலும் முதலாளித்துவ முறையிலே இம்மாதிரி நிலை இருந்தது.

வரதட்சணைக் கொடுமை சமூகத்தில் புறையோடி இருக்கக் கூடிய நிலைமை நிலவுகிறது. நாட்டில் லஞ்சம் வாங்கக்கூடிய நிலைமை, ஜனங்களே ஜனங்களிடத்தில் லஞ்சம் வாங்கக்கூடிய நிலைமை, லஞ்சத்தைவிட மோசமான நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதன் காரணமாகத்தான் இந்த மசோதா ஒரு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. சொத்துரிமை ரத்து செய்யப்பட்டது. பெண் அடிமைத் தனம் ரத்து செய்யப்பட்டது. சோஷலிஸ முறையில் சர்க்காரே குழந்தைகளுக்கு கல்விக்காக வேண்டிய பணம் கொடுப்பது, வைத்திய வசதிக்கு சர்க்காரே பணம் கொடுப்பது, பென்ஷனும் சர்க்காரே கொடுப்பது, அதுவும் பப்ளிக் கான்டின் ஏராளமாக வைத்து நடத்துவது, காஸ் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் கொடுப்பது, எலக்டிரிசிட்டி ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் கொடுப்பது, இப்படி பெண்

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1973 நவம்பர் 22]

களுக்கு விட்டிலே அதிகமாக வேலை இல்லாதபடி லைட் வொர்க், பப்ளிக் வொர்க் ஜாஸ்தி, ப்ரொடக்ஷனில் பங்கு என்றெல்லாம் ஏற்பட்டது.

அரசியல் சட்டத்தில் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. எல்லோருக்கும் பேசுவதற்கு சம உரிமை, எல்லோருக்கும் சம உரிமை, ஆண் களுக்கும், பெண்களுக்கும் ஒரே உரிமை, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் அதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், நடைமுறையில் எத்துணை பேர்களுக்கு சமமாக உரிமை கிடைக்கிறது? உற்பத்தி வேலையில் எத்துணை பேர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்? பெயர் அளவுக்குத் தான் சட்டம் இருக்கிறது. சட்டத்திற்கு முன்னால் எல்லோரும் சமம் என்பது பெயர் அளவுக்குத் தான் இருக்கிறது. நடைமுறையில் எப்படி இருக்கிறது? எல்லாப் பொறுப்புகளும் சர்க்காருடையது. கல்வி கொடுக்க வேண்டியது, சமையலுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியது. வைத்திய வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டியது இவைகளெல்லாம் சர்க்காரின் வேலை. ஆண்களாக இருந்தாலும் சரி, பெண்களாக இருந்தாலும் சரி சமத்துவம் நிலவ வேண்டும். சொத்து உரிமை கிடையாது. ஈகுவாலிடி, அதாவது எல்லோரும் சமம் என்பதை சோஷலிஸத்தில் பார்க்கிறோம். ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் 'ஃபிலியல் லவ்' இணைந்து வேலை செய்யக்கூடிய நிலைமை. சமுதாயத்தில் இருக்கக்கூடிய பெண்கள் அந்தஸ்து எப்படி எப்படி மாறி வந்திருக்கிறது, சமுதாயத்தில் இது சம்பந்தமாக எவ்வளவு போராட்டங்கள் நடந்திருக்கின்றன என்றெல்லாம் பார்த்தோம். இப்பொழுது சட்டம் வந்துவிட்டது.

எப்படி வரதட்சணை வாங்கப்படுகிறது? ஒரு பெண் உத்தியோகத்தில் இருந்து கொண்டு ரூ. 500 சம்பளம் வாங்கினால் கூட, பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை கேட்டால், பெண் ரூ. 500 சம்பாதித்தால் கூட, தங்களுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் கிடைக்குமா என்று தான் பிள்ளை வீட்டார் பார்க்கிறார்கள். மாப்பிள்ளை டாக்டராக இருந்தால் பெண் வீட்டார் நர்ஸிங் ஹோம் கட்டித் தரவேண்டும் என்கிறார்கள். வக்கீலாக இருந்தால் ரூ. 50,000 கொடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கலியாணம் இல்லை. அது மட்டுமல்ல. அந்தஸ்துக்குத் தகுந்தாற்போல் பணம் கொடுக்க வேண்டும். இன்னும் சில கம்யூனிஸ்டுகளில் கலியாணத்திற்கு

1973 நவம்பர் 22] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

ரூ. 10,000 செலவாகிறது. ஒரு பெட்டியில் போட்டு ரூ. 20,000, 30,000 கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக்கொடுக்கவில்லை யென்றால் கலியாணம் இல்லை. ஆயிரம் பொய் சொல்லி ஒரு கலியாணம் செய் என்று சொல்வார்கள். அதற்கெல்லாம் விடுவதில்லை. கலியாணம் நிச்சயம் செய்யப்படும்பொழுது பாதிப் பணம் கொடுத்துவிட வேண்டும். கலியாணத்திற்கு முன்னால் நகை, மற்ற சாமான்கள் வாங்கும்போது பூர்ப் பணமும் கொடுத்துவிட வேண்டும். இல்லா விட்டால் கல்யாணத்திற்கு ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அந்த முறையில் பணம் கொடுத்தால்தான் கலியாணம், இல்லாவிட்டால் கலியாணம் இல்லை. வரதட்சணை கொடுத்தால்தான் கலியாணம் என்றால், பணத்திற்கு எங்கே போவது? பிளாக் மணி இருக்கிறது, சொத்து இருக்கிறது என்றால், அப்படிப்பட்டவர்கள் பரவாயில்லை. மாதச் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் பணத்திற்கு எங்கே போவது? ஒருவருக்கு நான்கு பெண்கள் இருக்கலாம் அல்லது தமக்கைமார்கள் இருக்கலாம். ஏற்கனவே ஒரு குடும்பத்தில் நான்கு பேர்கள் இருந்தால் ஒரு நல்ல புடவையை நான்கு பேர்களும் மாற்றி உடுத்திக் கொள்வார்கள். அம்மாதிரி நிலையில் விடைவாசி ஏற்றம், வாங்குகின்ற சம்பளம் போதாமல் கஷ்டம். அப்படியிருக்கும்பொழுது நான்கு பேர்களுக்கு எப்படிக்கலியாணம் செய்வது. ஆகவே, அவன் லஞ்சம் வாங்க வேண்டிய நிலைமை வந்து விடுகிறது. நியாயமாக, ஒழுங்காக இருக்கக்கூடிய நபர்களும் லஞ்சம் வாங்கக்கூடிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகிறார்கள். டவுன் பக்கத்தில் கள்ளப் பணம் இருக்கிறது. அதை வைத்துச் சமாளிக்கிறார்கள். ஆனால் கிராமப்புறத்தில் இருக்கும் மக்கள் என்ன செய்வது? தோட்டத்தை விற்கிறார்கள். அல்லது மற்ற சொத்துக்களை விற்றுத் தான் கலியாணம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இதனால் நூற்றுக்கணக்கான குடும்பங்கள் அழிந்து நாசமாகப் போய்விடுகின்றன. ஐந்து பவுன் நகை போட வேண்டும் என்று சொல்லி, பெண் வீட்டார் அப்படிப் போடவில்லை என்பதற்காக, ஐந்து வருஷ காலமாக புருஷன் மனைவியை அழைக்காமல் இருக்கக்கூடிய நிலைமை கூட இருக்கிறது. இதைப் பற்றி நாம் என்ன சொல்வது? முன்பெல்லாம் ஒரு பெண்ணுக்கு பாட்டு பாடத் தெரியுமா, சங்கீதம் இல்லாவிட்டாலும் நலங்குப் பாட்டாவது பாடத் தெரியுமா என்று தான் கேட்பார்கள். இல்லா விட்டால் சமையல் நன்றாகச் செய்வார்களா, சாம்பார் வைக்கத்

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1973 நவம்பர் 22]

தெரியுமா என்று தான் கேட்பார்கள். கிராமப்புறங்களில் தோட்ட வேலை தெரியுமா என்று கேட்பார்கள். அது இப்பொழுது எப்படி டெவலப் ஆகிவிட்டது? பெண்ணுக்கு கார் ஓட்டத் தெரியுமா என்று கேட்கிறார்கள். வரதட்சணை கொடுக்காமல் கலியாணம் நடத்த முடியாமல் எத்தனையோ குடும்பங்கள் தவிக்கின்றன. ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் கலியாணம் ஆகாத பெண்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன.

அது மட்டுமல்ல. எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பாஸ் செய்து விட்டு, அல்லது பி.ஏ. பாஸ் செய்துவிட்டு 5, 6 வருஷம் செகரடேரியட்டில் உத்தியோகம் பார்த்து, பணத்தைச் சேர்த்து வைத்துக் கலியாணம் செய்து கொள்ளக்கூடிய பெண்களும் இருக்கிறார்கள். அதற்குள் அந்தப் பெண்ணுக்கு வயது 25 ஆகிவிடுகிறது. சாதாரணமாக 14, 15 வயதில் கலியாணம் செய்துவிட வேண்டும். ஏதோ ஒரு செக்ஷன் தான் இப்படி இருக்கிறது என்பது இல்லை. எல்லோரும் தான் பணம் கேட்கிறார்கள். முகம்மதியர்கள் என்பது இல்லை, கிறிஸ்தவர்கள் என்பது இல்லை. அவர்களுக்கு பெர்ஸனல் லா இருக்கிறது. அதைப்பற்றி இங்கே பேச முடியாது. எல்லா ஜாதிகளிலும், கம்யூனிஸ்டிகளிலும் இது வந்தாகிவிட்டது. இந்த வரதட்சணை அப்படி புறையோடி விட்டிருக்கிறது. இதைத் தடுக்கக்கூடிய முறையில் தான் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி ஒரு மசோதாவை 1959-ம் வருஷம் சட்டசபையில் பிரேரேபித்தேன். அது சம்பந்தமாக 1961-ல் மத்திய சர்க்கார் ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தது. நான் மூவ் பண்ணிய தற்குப் பிறகு தான் அது எனக்குத் தெரியும். ஒரு சமயம் ஆந்திரா ஆக்டைப் பார்த்து, அவர்களே பின்னால் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். அவர்கள் கொண்டுவந்த சட்டத்தில் என்ன இருக்கிறது? அது ஒரு 'டெட் ஆக்ட்'-டாக இருக்கிறது. அந்தச் சட்டம் வந்து கிட்டத்தட்ட 11 வருஷம் ஆகிறது. இதுவரை என்ன செய்திருக்கிறார்கள்? வரதட்சணை சட்டத்தின்படி இதுவரை யார் மீதும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் தேவையே இல்லை என்று தோன்றுகிறது. ஒரு பக்கத்திலே 'டௌரி புரொகிபிஷன்' என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எக்ஸ்பிளனேஷனில்,

1973 நவம்பர் 22] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

'In the removal of dowry, it is hereby declared that any presents made at the time of marriage in the form of cash, clothes, ornaments or other articles shall not be deemed to be dowry within the meaning of this Section'

என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியானால் அது எல்லாம் டௌரி என்று வராது. அப்படியானால் அந்தச் சட்டத்தினால் என்ன பிரயோஜனம்? இவ்வளவு பணம்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்ற வரையறை இல்லை.

'Any amount can be given'.

அதனால்தான் இது ஒரு 'டெட் ஆக்ட்' என்று சொல்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல. அது 'நான்-காக்கைசபிள்' ஆக இருக்கிறது. இந்தமாதிரியான கேஸ் வந்தாலும் 'செல்லிப் ரெஸ்பெக்டிவாக' யாரும் கோர்ட்டுக்குப் போவது கிடையாது. போனால் பெண்ணுடையவும் அவர்கள் வீட்டாரினுடையவும் கௌரவம் பாதிக்கப்படும் என்று நினைக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. அந்த பெண்ணுக்கும் கெடுதலாக வரும்; அந்த மாப்பிள்ளைக்கும் கெடுதலாக வரும்; அந்தக் குடும்பங்களுக்கும் கெட்ட பெயர் வரலாம். அதனால் என்ன வந்தாலும் கோர்ட்டுக்குப் போகாமல் 'காம்பிரமைஸ்' செய்து கொள்கிறார்கள். அந்த முறையிலே இப்போதும் வரதட்சணை வாங்கிக் கொண்டதாரிருக்கிறார்கள்; கொடுத்துக் கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். சட்டத்தினால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

முன்பு 'சதி' இருந்தது. அதாவது பெண்கள் உயிரோடு கட்டை ஏறி எரிந்தார்கள். அதை எப்படித் தடை செய்ய முடிந்தது? ஜனங்கள் மத்தியிலே நல்லமுறையில் பிரச்சாரம் செய்து, அதற்கு ஒரு இயக்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டு, மக்கள் உணர்ச்சி செய்து, அது தவறு என்று உணர்ந்த பின்னால் அந்த முறை தடை செய்யப்பட்டது. அதேமாதிரி இந்த விஷயத்திலும் ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும். தவறு என்பதை ஜனங்கள் மத்தியில் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

வரதட்சணை ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டு வந்ததே, இதனால் ஏற்படுகின்ற கெடுதலை ஒழிப்பதற்குத்தான். லாபம் தேடுவதற்கு அல்ல. அனால் இன்றைக்கு எப்படி நினைக்கிறார்கள்? 'To gain cheap popularity' என்ற அளவுக்கு ஜனங்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள். அதனால்தான் நான் இதை 'காக்கைசபிள்

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1973 நவம்பர் 22]

ஆஃபென்சாக' மாற்ற வேண்டுமென்று சொல்கிறேன்.
"Why not you change it as a cognizable offence" ?
இப்போது லஞ்சம் வாங்கினால், அது தப்பு என்று எல்லோரும் உணருகிறார்கள். இன்னார் லஞ்சம் வாங்கினார் என்று சொன்னால் விசாரணை செய்து, உண்மையாக இருந்தால் நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். காரணம் அது 'காக்கைசபிள்' ஆக இருக்கிறது. ஆனால் வரதட்சணை ஒழிப்புச் சட்டம் அப்படி இல்லை. 'நான்-காக்கைசபிள்' ஆக இருக்கிறது. அதனால் யாரும் ஒன்றும் செய்ய வில்லை. 'டெபனிஷனில்' ஒன்றும் சரியாக குறிப்பிடப்படவில்லை. அதனால்தான் சென்ட்ரல் ஆக்ட் ஒரு டெட் ஆக்ட் என்று சொல்கிறேன். ஆகவே, அதைத் திருத்த வேண்டும்.

அதையெல்லாம் கருதிப் பார்த்துத்தான், நான் கொடுத்திருக்கின்ற திருத்தத்தில் இன்னின்ன அளவுக்குமேல் கொடுத்தால் அது வரதட்சணைதான் என்று குறிப்பிடப்பட வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறேன். இது ஒரு முக்கியமான மசோதா. இது ஜனங்கள் மத்தியிலே பெரிய அளவுக்குத் தெரியாது. ஆனால் புகைந்து கொண்டிருக்கும் விஷயம் இது. இது எப்படியாவது தடுக்கப்பட வேண்டும், அதற்கு ஜனங்களுக்கு உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காக இந்த மசோதாவைக் கொடுத்திருக்கிறேன். சர்க்கார் இதைச் சட்டமாக ஆக்கித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

DR. H. V. HANDE: Mr. Speaker, Sir, in support of the Bill that has been brought forward by my hon. Friend Thiru N. K. Palanisamy, I would like to offer a few remarks.

At the outset, I would like to congratulate my hon. Friend on his bring forward such a progressive Bill which totally precludes offering and receiving of Dowry. It may be pertinent in this context to mention in this House that already a Bill was piloted first in the Rajya Sabha and taken to the Lok Sabha, if my memory is correct. It was the only Bill which was discussed in a joint session of both the Rajya Sabha and Lok Sabha, which was a rare thing. Even after it was passed by both the Houses, it has not found a place in the Statute Book. It is a tragedy that things totally vary in practice. There

1973 நவம்பர் 22] [Dr. H. V. Hande]

is complete variance in practice in regard to implementation and enforcement of the various enactments that were passed years ago.

The point that I would like to drive home in this context is this. The State Government must see that it is enforced as far as possible. They must see that receiving and giving dowry should be totally done away with. According to me, the accepting and giving of dowry is much more abnoxious than accepting and offering bribery. There can be no two opinions on this subject in this august House. All the members in both the sections of the House would welcome this Bill. It should not be welcomed on paper but they should do it in practice. It should be strictly pursued by all. I would like to know whether this Bill was tested by the State Government at any time and whether any person was brought to book. During the past several years, there was not a single case in which the Government have taken deterrent action and given punishment.

Offering and taking of dowries are done openly in the presence of so many people. I know the dowry is offered in the presence of many people and contract is signed in the name 'Vetrilai paku matruthal' or 'nichayathambulam'. In such cases what the State Government is doing? Would it not be possible for the State Government to send some C.I.D.s. to find out such cases and take deterrent action against persons who are offering and receiving dowry? If such action was taken, the system of giving dowry can be reduced. In fact, I consider the passing of the Bill is not going to bring or confer any statutory obligation on the part of the Government, but it would only enable the Hon. Minister to act in the same fashion and bring in a legislation. I do not know the whip that has been given to the Members of the Ruling Party. I do suggest that in this particular Bill, they can do away with the whip. It is a Bill relating to social problem. I do not know what the Hon. the Chief Minister and the Minister for Education have instructed his party members. (The Government Whip was entering the House). Now the Government Whip is also entering the House.

Whatever the instructions may be, the hon. Members of the House are concerned with two important problems, namely, problems of girls and problems of parents. Here I would like to

[Dr. H. V. Hande]

[1973 நவம்பர் 22]

point out that the very concept of marriage has completely changed. Modern society is thinking that the marriage is like buying a piece of article or commodity. It is not like buying a cow, calf or bull. Such a wrong impression has been created in the minds of people for a number of centuries. That should be changed. In every community dowry is now offered and received. It is not like that man alone earns and that women are not earning. It is not that men alone slog. The women are also working hard and attending to several domestic duties. In a family, she does a lot of work. She is cooking. She is attending on children. She looks after the aged people and children and attends to various other duties. She guides the children in their study. Just as it is done in Trade Unions or Labour Unions, it should be possible to evaluate their work. If they evaluate their work, they would know much of the work is being done by them. A major part of the domestic work is done by women. The man earns and gives the money to woman to look after the family. Man goes outside, works and brings money. A major part of work is done by house-wives. Some sort of job evaluation should be undertaken to know their value. She does more work than an office going woman. If such things are taken into consideration, it is quite possible to change the entire ideology of marriage.

The entire context of things should be changed and the present society should be changed like a Western Society. In the Western countries like England or America or Russia when some body says that dowry system should be practised, the people there would simply be scoffing at him. It is an ancient practice. It is the old Rip Van Winkle practice and it should be completely done away with. It is antediluvian and it is a relic of the old primordial system and it is also an obnoxious system and it should be completely and totally eliminated. I do not know why the educated person should fall a prey to this system. In fact, in the money market there is a sort of rate fixed. If the bridegroom is an Indian Administrative Service Officer there is a certain rate, if he is a doctor there is a certain rate and if he is a lawyer there is a certain rate. For a person belonging to such professions, a rate is fixed. As far as I am concerned, though I am a doctor having a substantial income, I did not take

1973 நவம்பர் 22] [Dr. H. V. Hande]

a single pie from my father-in-law. In fact we are seven brothers and none of us has taken any dowry. Even a gold ornament of my wife I gave to the Reserve Bank at the time of the Chinese aggression and I took a receipt for it. So, it is for us, as Members of this House to set an example to others. For my hon. Friend, Thiru K. M. Subramaniam there is no problem and all his seven daughters had been married.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM: I am prepared to marry without dowry?

DR. H. V. HANDE: Even at this ripe age, he has come forward to speak against the dowry system. But I do not want the Member again to marry. My point is that the Members of the Legislature should see to it that they create a new society and set the pace for it. After all, they are persons who represent more than a lakh of voters and it is possible for them to do it.

In this connection, I would like to mention another obnoxious system that is going on in our marriage system. Fabulous amount is spent on marriages. That is unnecessary and it is worse than giving dowry. Why should we bring this resolution to abolish the dowry system? It is only to enable the prospective father-in-law of the boy or the girl not to incur lot of expenditure. In fact, when girls are born, a large number of parents say, பெண் வந்தால் செலவுக்குத்தான்

They consider it an expenditure item. Why should they consider it an expenditure, I do not know and God alone knows it. It is all because of this dowry system. Only in certain cases the parents of boys spend on marriages but in a majority of cases, the parents of girls spend on marriages. They spend Rs. 5,000, Rs. 10,000, Rs. 15,000 and even one or two lakhs of rupees, and that is a fantastic amount. I do not know where do they get such a huge amount. Even a sum of Rs. 5,000 is a large amount and a lot of foodstuffs are being wasted in such fabulous marriages. Also, I find a number of parents got frustrated because they have to spend a lot on marriages. Recently, in my constituency a lady who has got four daughters came to me and wept because her husband has coolly walked away from the family, and it has been a painful experience to me. One

[Dr. H. V. Hande] [1973 நவம்பர் 22]

daughter is aged 12 years and another 14 years and there is nobody to protect her now. So, this dowry system should be completely done away with.

In this connection, I wish to refer to another practice. If the parents get a daughter first, they will try for a boy. But if they get another daughter they will try for a boy again and thus they will attempt many times to get a boy. This practice to try to get a boy even after seven or eight daughters are born should be completely done away with.

Sir, the Sarada Act, and also so many Acts had been passed in the Lok Sabha and the Rajya Sabha but in practice they have not permeated into our society. So far as this Bill is concerned, it is a very good and sensible Bill which has come at the right moment. This has been brought forward to rouse the feelings of the people and to create an awareness among the people that the dowry system is an obnoxious system and it should be totally and summarily done away with.

Thank you, Sir.

திரு. சௌடி. எஸ். சுந்தரபாரதி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. பழனிசாமி கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய இந்த வரதட்சணைத் தடுப்பு மசோதா இருக்கிறதே, இதன் நோக்கம் புனிதமானது என்பதில் யாரும் சந்தேகம் கொள்ள முடியாது. இந்தக் கேடு எந்த தேசத்திலே, எந்தச் சமுதாயத்திலே இருக்கிறதோ, அந்த தேசத்திலே, அந்தச் சமுதாயத்திலே கொண்டுவரப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இத்தகைய தீங்குகள் உள்ளபோது பலவிதமான சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதற்குப் பல கிளர்ச்சிகளும், பல மனப்போராட்டங்களும் அந்த அந்த இடத்திலே நடந்து வந்திருப்பதை அறிவோம். அதை மறுக்க முடியாது.

இந்த மசோதாவை ஆதரித்துப் பேசியவர்கள் சில விஷயங்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். சமுதாயத்தில் நாம் செய்ய வேண்டிய எந்த மாறுதலையும் சட்டமுறையில் எப்படிக் கொண்டுவர முடியும் என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் சதி என்ற வழக்கம் இருந்ததே, அதைத் தடுப்பதற்கு ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதன்மூலம் அந்த வழக்கம் ஒழிக்கப்பட்டது. அதைப்

1973 நவம்பர் 22] [திரு. செளடி. எஸ். சுந்தரபாரதி]

போல இரு தாரம்—அதைத் தடுக்க மசோதா கொண்டுவந்து அதைத் தடை செய்திருக்கிறோம். அதுவும் ஒரு சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கான அறிகுறி. அதைப்போல—சைல்ட் மாரியேஜ்—சிறுவயதிலேயே திருமணம் செய்வதைத் தடுக்க சாரதா சட்டம் கொண்டுவந்தோம். அதையும் பெருமளவு தடுத்திருக்கிறோம். அதே நிலையில் வரதட்சணை தடுப்பும் அவசியம் என்பதை எந்தச் சமுதாயமும் ஒத்துக்கொள்ளும். இந்தக் குறையை, இந்த மாதிரி அது எந்தச் சமுதாயத்தில் இருந்தாலும் அதை எவ்வாறு சட்ட பூர்வமாகத் தடுக்க முடியும் என்பதைத்தான் நாம் ஓரளவு சிந்தித்தாகவேண்டி இருக்கிறது. இப்படி ஒரு சட்டம் கொண்டு வருவதன் மூலமாக இத்தகைய ஒரு பெரிய கேட்டை, ஒரு குறைபாட்டை நாம் நிச்சயமாக ஒழிக்க முடியுமா என்பது தான் நம் முன்னால் இருக்கக்கூடிய பிரச்சினை. அப்படி ஒழித்துவிட முடியும் என்கிற உறுதி இருந்தால் இதனால் நிச்சயமாக ஒரு ப்லன் ஏற்படும்.

எனக்கு முன்பு இந்த மசோதாவை ஆதரித்துப் பேசியவர்கள் கூடக் குறிப்பிட்டார்கள், இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வருவதற்கு 10 வருடங்களுக்கு முன்பே ஆரம்பம் ஏற்பட்டும் எந்தவிதமான முன்னேற்றமும் சமுதாயத்திலே ஏற்படவில்லை யென்று. அது உண்மைதான். இந்த மசோதாவை நாம் ஏகமனதாக, ஒருமனதாக நிறைவேற்ற முடியும். இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றுவதன் மூலமாக, நிச்சயமாக இந்தக் கொடுமைகள், கேடுகள் போய் விடுமோ என்று கேட்டால், நான் சொல்வேன், நிச்சயமாகப் போய் விடாது. ஏனென்றால், அந்தச் சிக்கலை, இதை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் ஏற்படும் சிக்கலை நம்மால் போக்கிவிட முடியாது. சமுதாயப் பின்னணியிலே இருக்கிற சிக்கல் அவ்வளவு பெரிய சிக்கல். தனித்தனியாக இருந்தவர்கள் கணவன்-மனைவி ஆனபிறகு, அவர்களுக்குள் இந்தச் சட்டத்தை எப்படி அமுல் படுத்துவது, என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கும். இதனால், அவர்களுடைய வாழ்க்கை பாதிக்கப்படுமா என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சினை. கல்யாணம் ஆவதற்கு முன்பாக எந்த வகையிலே இந்த மசோதா உதவும் என்பது ஒரு பிரச்சினை. அப்படி பலவிதமான பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன.

[திரு. செளடி. எஸ். சுந்தரபாரதி] [1973 நவம்பர் 22]

(திரு. பெ. செளந்தரபாண்டியன் தலைமை)

அப்படி வளர்ந்து வரக்கூடிய பிரச்சினைகளிலே ஒன்று, இப்பொழுது செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களாக உள்ள படித்த பெண்கள் எல்லாம், ஆண்களிடம், இவ்வளவு தொகைக் கொடுத்தால் தான் உன்னை கல்யாணம் செய்துகொள்வேன் என்று ஆண்களிடம் கூறுகின்ற நிலை இருப்பதை நாம் மறந்து விட முடியாது. பெண்கள் தான் பணம் கொடுத்து கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற நிலை அதிகமாக இருந்தாலும், ஆண்கள் பணம் கொடுத்தால் தான் பெண்ணை கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியும் என்ற புதிய ஏற்பாடும் இந்தச் சமுதாயத்திலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இதிலே எல்லாவற்றையும் நாம் யோசித்துப் பார்த்து காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்தவர்கள் கூட, இரண்டு சாராரும், யாரும் பணம் கொடுத்தால்கூட, அந்தப் பணம் டௌரியாக, வரதட்சணையாகக் கருதப்பட்டு, அது தடுக்கப்பட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதன் நோக்கம், எண்ணம், சரிதான். ஆனால், இதன் மூலம் என்ன சாதிக்கப் போகிறோம் என்பதைப் பார்க்கும்போது, இந்த மசோதாவின் மூலமே அந்த எண்ணத்தை, நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியுமா என்றால் நிச்சயமாக முடியாது. எனவே, இந்தக் கேட்டை எப்படி தடுப்பது, இந்தக் கேட்டை சமுதாயத்திலிருந்து நிச்சயமாக பூராவும் அகற்றுவதற்காக எந்த முறையிலே ஏற்பாட்டை செய்தால், எந்த முறையிலே இதைக் கொண்டு வந்தால் இதைப் பூரணமாகத் தடுக்க முடியும் என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்து, அதன்பிறகு இதைக்கொண்டு வந்தால் நன்றாக இருக்கும். அதற்குத் தூண்டுதலாக இது இருக்கிறது என்பதை மட்டும் நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொண்டு, இந்த மசோதாவின் நோக்கத்தை, எண்ணத்தை வரவேற்று என்னுடைய கருத்தை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. எ. வகாப்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, வரதட்சணை தடுப்பு மசோதாவின் பேரிலே என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றை இங்கே நான் சொல்லவிரும்புகிறேன்.

1973 நவம்பர் 22] [திரு. கே. எ. வகாப்]

வரதட்சணை என்பது இங்கே பல அங்கத்தினர்கள் எடுத்துக் காட்டியதுபோல் ஒரு சமுதாயத்திலே இருக்கிற பெரிய சாபக் கேடுகளிலே ஒன்று. மூடத்தனத்தின் முடைநாற்றம் வீசுகின்றது என்று புரட்சிக் கவிஞர் பாடியது போல், இந்த சமுதாயத்திலே இருக்கிற மூடத்தனங்களிலே ஒன்றாக அல்லது மூடத்தனமாக இருந்தாலும், தங்களுடைய சுய நலத்திற்காக, சுய ஆதாயத் திற்காக இதைப் பயன்படுத்துகின்ற ஒரு சமுதாய அமைப்பும் சமுதாய மக்களும் இருக்கின்ற வகையிலே இதைச் சட்டம் போட்டு மட்டும் திருத்தி விடமுடியாது என்று எனக்கு முன்னர் பேசிய அங்கத்தினர் அவர்கள் சொன்ன கருத்தை நானும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இந்த சமுதாய சீர்கேடுகளிலே ஒன்றை நீக்க முக்கியமாக இன்றையதினம் பேசப்படுகிறது, ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் எல்லா துறைகளிலும் சமத்துவமும் சம அந்தஸ்தும் கொடுக்க வேண்டுமென்று. ஆனால், உண்மையான நிலவரங்களைப் பார்க்கும்போது, சமுதாயத்திலே பார்க்கும்போது, பெண்களுக்கென்று ஏற்பட்டிருக்கிற குறைகளைப் போக்க ஆண்கள் எவ்வளவுதூரம் முற்பட்டிருக்கிறோம் என்பதைப் பார்த்தால், அதிலே சில தவறுகளைச் செய்தவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஆனால், நான் இங்கே திட்டமிட்டு சொல்லிக்கொள்கிறேன், இஸ்லாம் மார்க்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், அப்படிப்பட்ட முறைகள் எல்லாம், மார்க்க சட்டமாக ஆக்கப்பட்டு, திருமறையான திருக்குரானிலே பதிவு செய்யப்பட்டு, அந்த முடிவுகளை நாங்கள் ஏற்று நடக்கிற அளவிலே, இருக்கிறது. ஏறத்தாழ 1,400 ஆண்டு களுக்கு முன்பே திருக்குரானிலே வகுக்கப்பட்ட அந்தப் பொன்னானக் கருத்துக்களைத்தான் இன்றையதினம் சட்ட மன்றத்திலே சட்டமாகக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று விவாதிக்கிறோம்.

1,400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே எங்களுடைய மார்க்கத் தினுடைய நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி ஒ ஸல்லம் அவர்கள் தன்னுடைய வாழ்க்கையிலே மட்டுமல்ல, எதிர்கால சமுதாயத்திலே இது அமைய வேண்டுமென்று அப்படிப்பட்ட பலவிதமான சீர்திருத்தங்களை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். 1,400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி ஒ ஸல்லம் அரேபியாவில் தோன்றுவதற்கு முன்பே இப்படிப்பட்ட

[திரு. கே. எ. வகாப்] [1973 நவம்பர் 22]

பல சீர்கேடுகள் இருந்தன. தனக்குப் பிறந்த பெண் குழந்தையை உயிரோடு மண்ணிலே புதைத்துவிட்ட எத்தனையோ சமுதாயக் கேடுகள், சம்பவங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஒரு சமயம் நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி ஓ ஸல்லம் ஒரு நண்பரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது, நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி ஓ ஸல்லம் அந்நண்பருக்கு அறிவுரைகள் கூறிக் கொண்டிருந்தபொழுது, அந்நண்பர் கண்ணீர் விட்டு அழுதாராம். நீங்கள் அழுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று நண்பரை இவர்கேட்டாராம். இப்பொழுதுள்ள சமுதாய நிலைகளினால் நான் எனக்குப் பிறந்த ஒரு பெண் குழந்தையை நானே மண்ணிலே புதைத்தேன், அதை எண்ணுகின்றேன், இன்றைக்கு அழுது கொண்டிருக்கிறேன். அன்றைக்கு எங்களுக்குச் சொல்வதற்கு யாரும் இல்லையென்று குறைபட்டுக் கொண்டார்களாம். அப்படிப்பட்ட நிலை 1,400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அரேபியாவில் இருந்தது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட பழக்கங்கள் இப்பொழுது இல்லையென்றாலும், இன்று நடைமுறையிலே பெண்கள் சமுதாயம் எப்படியெல்லாம் வருத்தப்படுகின்றது என்பதை எண்ணிப்பார்க்கின்றபொழுது, நிச்சயமாக இந்த 20 ஆம் நூற்றாண்டிலே இப்படிப்பட்ட நிலைகள் எல்லாம் இருக்க வேண்டியது தானா? பெண்களுக்கென்று ஒரு தனிநிலை ஆண்களுக்கென்று ஒரு தனி சலுகை என்ற நிலை இருக்க வேண்டியதுதானா? மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர்கள் எல்லாம் குறிப்பிட்டதுபோல், அவரவர்களுடைய கிரேடுக்குத் தகுந்தவாறு இதை மார்க்கெட்டாக ஆக்கிவிட்டிருக்கிறார்கள். எம்.பி.பி.எஸ். படித்தவராக இருந்தால், கார் கொடுக்கவேண்டும், ரூ. 10,000 தர வேண்டும், 100 பவுன் நகை போட வேண்டும், அப்படி கொடுத்தால் தான் பெண்ணை கல்யாணம் செய்துகொள்வேன். இன்னிலை யராக இருந்தால் அதேபோல் ரேட், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தால் கூட ரூ. 5,000 என்று படிப்பை அடிப்படையாக வைத்து, பணம் கேட்கிற நிலை, அதைப்பெற்றால் திருமணம் செய்து கொள்வது என்ற அமைப்பு இருக்கிறது என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இஸ்லாமிய சமுதாயத்திலே இந்நிலை இல்லையென்று சொல்கிற பொழுது, பழக்க தோஷத்தின் காரணமாக, அங்கே கூட, இப்பொழுது அந்தக் கைக்கலி என்று சொல்லப்படுகிற, வரதட்சணை வந்து புகுந்து விட்டதை நாங்களும் தீவிரமாக

1973 நவம்பர் 22] [திரு. கே. எ. வகாப்]

எதிர்த்து வருகிறோம். பெண்கள் சமுதாயத்தை இப்படி உரிமையற்றதாக மாற்றுவதை எங்களுடைய மார்க்கம் கடுமையாக்கியுள்ளது.

கல்யாண மார்க்கெட்டிலே, சந்தையிலே கால்நடைகள் விலை பேசப்படுவதைப்போல், பெண்களை விலை பேசுகின்ற நிலையெல்லாம் சமுதாய அமைப்பிலே இருக்கிறது. அதையெல்லாம் மாற்றுவதற்குச் சமுதாயத்திலே அப்படிப்பட்ட சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வர, அதைச் சட்டமாக ஆக்கிவிடுவது மட்டும் வழி அல்ல. தீண்டாமையைக் கூடச் சட்டப்படி தடுத்தது வைத்திருக்கிறோம். ஆனால், நடைமுறையிலே அது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அதைப் பார்க்கும்போது நிச்சயமாக அந்த அளவுக்கு வளர்ச்சி அடையவில்லை. அப்படித்தான் இந்தக் கைக்கூலி அல்லது வரதட்சணை பிரச்சினையும். சட்டமாக ஆக்கிவிட்டால், ஆனால், நடைமுறையிலே சமுதாயத்திலே உள்ள மக்களிடத்திலே மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சியைச் செய்யவேண்டும். அப்படி மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்குரிய முயற்சியை இல்லாம் மார்க்கத்தின் அடிப்படையிலே செய்கின்ற நேரத்திலே அங்கே கட்டுப்பாடு வந்து விடுகிறது. மார்க்கத்தின் அடிப்படையிலே வந்து விடுவதால், அப்படிப்பட்ட நிலையிலே மீறக்கூடிய வாய்ப்பு இல்லை. ஆனால், சட்டம் என்று கொண்டு வருகிறபொழுது சிக்கல்கள் வரும். ஆனால், அந்தச் சிக்கல்களை தீர்க்கக்கூடிய மனமாற்றம் சமுதாயத்திலே ஏற்படவேண்டும். ஆகவே, சட்டமாகக் கொண்டுவந்தால் மட்டும் போதாது. இதற்காகச் சமுதாயத்திலே ஒரு குழுவை அமைத்து ஆராய்ச்சி செய்யலாம் என்று கூட நான் கருதுகிறேன். சமுதாயத்திலே, மக்களிடத்திலே மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும். மார்க்கத்தின் அடிப்படையிலே சொல்வதா, அல்லது அவரவர்கள் சார்ந்துள்ள மதத்தின் அடிப்படையிலே, இப்படிச் செய்வது பாவம் என்று எடுத்துச் சொல்வதா? அல்லது, இப்படி செய்தால் பெரிய குறைபாடுகள் வரும் என்று எடுத்துச் சொல்வதா? திரு. சௌடி சுந்தரபாரதி அவர்கள் பெண்கள் கூட வரதட்சணை கேட்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. படித்த பெண்கள் இன்றையதினம் திருமணம் நடக்காதோ என்று பயப்படுகிறார்கள். படித்த பெண்களைக் கட்டிக்கொள்வதற்கே அஞ்சுகின்ற நிலைமையில் உள்ள

[திரு. கே. எ. வகாப்] [1973 நவம்பர் 22]

மணமகன்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். படித்த பெண்களுக்கு அதிகமாக வரதட்சணை கேட்கிறார்கள் என்ற நிலைமை இருப்பதால் அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட அடிப்படைக் காரணங்களையெல்லாம் வைத்து சமுதாயத்திலே பரவலாக ஒரு ஆராய்ச்சி நடத்தி மக்கள் மன்றத்திலே மக்கள் மனத்திலே ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்திவிட்டதற்குப் பிறகு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால், நலமாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கின்ற மசோதாவிலே பல கட்சிகளைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எல்லோருமே இங்கே ஒப்புக்கொண்ட கருத்து, டௌரி வாங்கக் கூடாது, வரதட்சணை முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அந்தக் கருத்திலே யாருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை. 1961 ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசாங்கம் இதற்காக ஒரு சட்டத்தை இயற்றியிருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்திலே குறைபாடுகள் உண்டு என்பதை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

பொதுவாக, இதுபோன்ற சமூகச் சீர்திருத்தங்களையெல்லாம் நாட்டிலே அமல் நடத்தும்பொழுது, மக்களுடைய ஒத்துழைப்பு நமக்குத் தேவை. அதுவும் திருமணம் செய்து கொடுப்பதைப் பொறுத்தவரையில் அது ஆண்களானாலும் சரி, பெண்களானாலும் சரி, அந்த முறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதை அவர்கள் விளக்கமாகச் சொன்னார்கள். வரதட்சணை வாங்குகின்ற முறை சமுதாயத்திலே தீமையான ஒரு விளைவை ஏற்படுத்துகிறது ; குறிப்பாகப் பெண்களுக்குப் பெரிய கெடுதியை ஏற்படுத்தி வருகிறது என்பதை எல்லோரும் அறிவோம்.

தமிழ் நாட்டிலே இது ஒரு பெரிய பிரச்சினை என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஏனென்றால், அறிவு இயக்க வளர்ச்சி, பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரம், சமுதாயச் சீர்திருத்தம் இவைகள் எல்லாம் இங்கே பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளைச் சேர்ந்த தலைவர்களாலும் மற்றத் தலைவர்களாலும் தமிழகத்திலே பரப்பப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அதனுடைய விளைவாக ஒரு விழிப்புணர்ச்சி, இதுபோன்ற

1973 நவம்பர் 22] [திரு. செ. மாதவன்]

முறைகள் கூடாது என்ற உணர்வு நம்முடைய மக்களிடத்திலே பரவியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சமூகப் பிரச்சாரத்தின் வலிவைக் கொண்டுதான் இப்படிப்பட்ட தவறான முறைகளைக் களையலாம் என்பதை நாடு உணர்ந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட முயற்சிகளுக்கு அரசு உறுதுணையாக நிற்கும் என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சட்டத்தாலே முடியுமா என்ற பிரச்சினை எழுப்பப்பட்டது. எப்படிப்பட்ட தீமையைத் தடுப்பதற்கும் சட்டத்தை நாம் பயன்படுத்துகிறோம். ஏற்கெனவே இருக்கின்ற சட்டத்தின் மூலமாக இதிலே நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அரசாங்கம் தயக்கம் காட்டுவதில்லை. வரதட்சணை வாங்குகின்ற முறை இந்தச் சட்டத்திலே இருந்து தப்பிக்கக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறது என்பதுதான் இங்கே கவனிக்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. சட்டத்திலே, கொடுக்கும்பொழுது இனாமாகவோ அல்லது எதிர்காலக் குடும்ப வாழ்வுக்கோ கொடுத்தால் அதற்கு விதிவிலக்கு அளிக்கலாமா என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது; அந்த இடத்திலே சட்டத்தினுடைய கடுமை குறைக்கப்படுகிறது.

பெற்றோர்கள் எப்படியாவது பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று எண்ணுவது இயற்கைதான். தமிழ்நாட்டிலே அப்படிப்பட்ட நிலைமை அதிகமாக இல்லாவிட்டாலும் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றால், குடும்பத்திலே ஒரு சுமை அதைப் பொறுத்து ஏற்படுகிறது என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட நிலையை நாம் மாற்ற முயற்சிகள் மேற்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இப்பொழுது இங்கே இல்லை. அவர்கள் சுவையான செய்தியை சொன்னார்கள், அவர்கள் திருமணம் செய்தபொழுது எதையும் எதிர்பார்க்காமல் செய்துக் கொண்டோம் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் முறையை எல்லோரும் பின்பற்றினால் பிரச்சினை இல்லாமல் போய்விடும். ஆனால் அந்த நிலை எல்லோராலும் பின்பற்றப்படுகிறதா என்றால் பின்பற்றப்படுகிறது என்று தைரியமாகச் சொல்லிவிட முடியாது.

வசதி படைத்தவர்கள் இதுபோன்று செய்வதால்தான் இப்படிப்பட்ட தீமை விளைகிறது என்பதை நாம் உணர்கிறோம். அவர்கள் அழகாக எடுத்துக்கூறியதைப்போல் திருமணச்

[திரு. செ. மாதவன்]

[1973 நவம்பர் 22]

செலவுகளின் அளவு சமுதாயத்தைக் கெடுக்கிறது. கிராமங்களிலே ஏழைகளினுடைய பெரும்பகுதியான சுமை இதுபோன்ற சடங்குகள் மூலமாகத்தான் ஏற்படுகின்றது என்பதை டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதைக் களைவதற்கு சமுதாய மாற்றத்தால் ஏற்பாடுகள் செய்ய முடியும். இப்பொழுது இருக்கிற சட்டத்தை அமல்படுத்துவதிலே நாம் வெற்றிகரமாகச் செயல்பட்டிருக்கிறோம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் திருமணங்கள் செய்வதற்கு முன் ஏதாவது அப்படிப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டால் அதையும் தடுப்பதற்கும், தண்டனைக்குள்ளாக்குவதற்கும் அதிகாரம் இந்தச் சட்டத்திலே இருக்கிறது, ஆனால் வரதட்சணை என்று சொல்லாமல் இனும் என்று கொடுப்பது என்ற நிலை வந்தால் அதைத் தடுப்பதுதான் பிரச்சனையாக இருக்கிறது. மத்திய அரசினுடைய சட்டத்திலே அதற்கு ஒரு விதிவிலக்கு இருப்பது போல் ஒரு விளக்கம் தரப்படுகிறது. அது நல்லதல்ல. அது இருப்பதால்தான் வேறு பெயர்களிலே இப்படிப்பட்ட முறை நீடிக்கிறது என்று திரு. என். கே. பழனிச்சாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். தான் கொடுத்திருக்கிற கருத்தையும் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினார்கள். வரதட்சணை எந்த முறையிலே இருந்தாலும் அது தடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதிலே யாருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை. பெண் கொடுக்கின்றவர்களோ அல்லது வாங்குகிறவர்களோ சில முறைகளைக் கையாண்டு தங்களுடைய பெண்களுக்கு வசதிகளுக்கு என்று சிலவற்றைச் செய்கிறார்கள் என்ற நிலைமை வரும்பொழுதுதான் அதைச் சட்டப்படி தடுக்க முடியாமல் தோல்வியடைகிறோம்.

மக்களிடத்திலே மனமாற்றம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்கின்ற அதே நேரத்தில் கட்டாயப்படுத்தி வரதட்சணை முறையைக் கையாண்டால் தண்டனைக்கு உள்ளாக்குவதற்கும், கட்டாயப்படுத்தி, ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்தி யார் எந்த முறையைக் கையாண்டாலும் அதைத் தடுப்பதற்கு அதிகாரம் சட்டத்திலேயே இருக்கிறது என்பதையும். நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட முறையில்லாமல் வேறு முறையிலே வேறு பெயரிலே கொடுக்கின்ற முறை இருக்குமானால் அதுதான் இப்பொழுது பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. அது ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய பிரச்சினை, பல்வேறு அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள்,

1973 நவம்பர் 22] [திரு. செ. மாதவன்]

பல்வேறு சமுதாயத் தலைவர்கள் சேர்ந்து ஆராய்ந்து அதிலே கருத்தொருமித்த நிலைமை இருக்குமானால் நம்முடைய மாநிலத்திலே ஒரு சட்டம் கொண்டுவரத் தயக்கம் காட்ட மாட்டோம். ஆனால் இப்பொழுது இருக்கிற சட்டம் 10 ஆண்டுகளாக அமலில் இருக்கிறது, ஓரளவுக்கு வெற்றி பெற்றிருக்கிறோம், ஏனென்றால் கட்டாயப்படுத்துகிற நிலை இந்த நாட்டிலே இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. அப்படி ஏதாவது இருக்குமானால் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லை.

கொள்கையளவிலே வரதட்சணை தவிர்க்கப்பட வேண்டும், ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஏற்றுக்கொண்டாலும், சட்டத்தின் மூலமாக—அகில இந்திய நிலைமையிலே ஒரு சட்டம் ஏற்கெனவே இருக்கும்பொழுது—நம்முடைய மாநிலத்திலே ஒரு சட்டம் வேண்டுமா எதைப்பற்றி யோசிப்பதிலே எல்லாத் தரப்பினருக்கும் ஒருமித்த கருத்து ஏற்பட்டால் நல்லது. ஆனால் இப்பொழுது இருக்கின்ற சட்டத்தை அமல் நடத்துவதிலே எந்த முறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமோ அதைப் பின்பற்ற அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது. அதிலே சிக்கல்கள் ஏற்படுமானால் அதைப்பற்றிக் கவனிப்பதிலே ஆட்சேபணையில்லை. பெண் குலத்திற்காக நம்முடைய உறுப்பினர் அவர்கள் வாதாடியதற்காக நான் அவர்களுக்கு என்னுடைய பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர்கள் பேசும்பொழுது பழைய சம்பிரதாயங்கள், பழைய கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் வெகு அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்களே வலியுவந்து அவர்கள் தயாராக இருப்பதாக டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களுக்கு உறுதி சொன்னார்கள். சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் இந்த முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நல்ல கருத்தில் இருக்கிறார்கள் என்ற அடிப்படையிலே இந்த மசோதாவை அவர்கள் வலியுறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். கே. பழனிசாமி: தலைவர் அவர்களே, மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லக்கூடிய காலத்திலே வரதட்சணை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பது எல்லாத் தரப்பினரும் ஒத்துக் கொள்ளக்கூடிய விஷயம் என்பதை வலியுறுத்திச் சொன்னார்கள். ஆனால் அதற்கு ஒரு உத்தரவாதம் ஒரு வருஷத்திற்குள்ளாக,

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1973 நவம்பர் 22]

அல்லது ஆறு மாதத்திற்குள்ளாக என்று கொண்டுவருவது தான் நல்லது. நானே கொண்டு வந்து இந்த மசோதாவை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. சர்க்கார் தரப்பிலேயிருந்து அம்மாதிரி ஒரு சட்டமியற்றி இந்த மாநிலத்திலே அமலாக்கும் முறையிலே செய்ய வேண்டும். ஏற்கனவே மத்திய சர்க்கார் சட்டம் இருக்கிறது. அதில் சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அந்தக் குறைபாடுகளைப் போக்கி இந்த மாநிலத்திலே அந்தச் சட்டத்தை அமல்படுத்தும் முறையிலே சர்க்காரே திருத்தம் கொண்டு வர முடியும். மத்திய சர்க்கார் சட்டம் போட்டாலும் இந்த மாநில சர்க்கார் அதிலே உள்ள குறைபாடுகளை நீக்கித் தகுந்த முறையில் சட்டத் திருத்தம் செய்ய அதிகாரம் இருக்கிறது. அந்த முறையில் கொண்டு வர முடியும். அதுமட்டுமல்லாமல் எப்படியும் ஒரு பத்து பேராவது கைது செய்யப்பட்டால், வரதட்சிணை வாங்கினார்கள் என்பதற்காகக் கைது செய்யப்பட்டால் அல்லது 'ஃபைன்' செய்யப்பட்டால் பாக்கியிருப்பவர்களும் இந்த வரதட்சிணையை வாங்குவதற்குப் பயப்படுவார்கள். அம்மாதிரி கடுமையான தண்டனை இருந்தால் தான் வரதட்சிணை வாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருப்பவர்களுக்கும் பயம் ஏற்படும். எந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தாலும் தப்பிக்க வழி இருக்கிறது. அது ஒரு பக்கம் இருக்கிறது. அதுபற்றி சிறிய கதை ஒன்று சொல்வார்கள்.

ஒரு ஊரிலே ஒரு இராஜா இருந்தார். அந்த இராஜாவிடம் ஒருவன் வேலை வேண்டுமென்று கேட்டுப் போனான். வேலையில்லை என்று இராஜா சொல்லிவிட்டார். அதற்கு அவன், வேலை கொடுக்க வேண்டாம், ஆனால் நான் தினம் தினம் இங்கே வந்து போகிறேன், அதற்காகச் சம்பளம் வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டு அவ்வாறே செய்தான். இப்படி 6 மாதங்கள் போயிற்று. ஊர் ஜனங்கள் இதைக் கவனித்தார்கள். இவன் இராஜாவிடம் போகிறான், அப்படிப் போவதால் இவனிடம் ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது என்று அவர்கள் எண்ணி, இவன் சிபாரிசு செய்தால் காரியம் நடக்கும் என்று எண்ணினார்கள். அவனும் அந்த முறையிலே இவ்வளவு பணம் என்று கேட்க ஆரம்பித்தான். பிறகு அவன் திருமணமும் செய்து கொண்டான். இராஜா வீட்டில் திருமணம் செய்தால் எந்த அளவிற்குச் செலவு செய்ய முடியுமோ, அந்த அளவிற்குச் செலவு செய்து திருமணத்தைச் செய்தான்.

1973 நவம்பர் 22] [திரு. என். கே. பழனிசாமி]

உனக்குத்தான் வேலையில்லையே, அவ்வளவு பணம் உனக்கு எப்படி வந்தது என்று இராஜா அவனிடம் கேட்டார். அதற்கு அவன் இம்மாதிரி சொன்னான், இம்மாதிரி கிடைத்தது என்று சொன்னான். உடனே இராஜா, உனக்கு இந்த வேலை வேண்டாம், வேறு வேலை தருகிறேன் என்று சொல்லி, ஒதுக்கமாக இருக்கும் ஒரு இடத்தில் கேட் கீப்பராகப் போட்டார். அங்கே ஒரு மணி இருக்கிறது. அந்த இராஜாவிற்கு இரண்டு மனைவிகள். எனவே, வேலைக்கு வந்த ஆள் அங்கிருக்கின்ற மணியை இரவு 10 மணிக்கு ஒரு முறையும், 1 மணிக்கு ஒரு முறையும் அடிக்க வேண்டுமென்று இராஜா சொல்லியிருந்தார். 10 மணியிலிருந்து 1 மணி வரையில் ஒரு மனைவியிடமும், மணியடித்தவுடன் ஒரு மணியிலிருந்து வேறொரு மனைவியுடனும் அந்த இராஜா இருப்பார். அதன்படியே அந்த ஆள் 10 மணிக்கும், 1 மணிக்கும் மணி அடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் ஒரு மணி நேரம் தாமதமாக மணியை அடித்துவிட்டான். அன்றைக்கு இராஜா ஒரு மணி நேரம் அதிகமாக அந்த மனைவியிடம் தங்கிவிட்டார். இதனால் அவளுக்கு மணி அடிப்பவனின் மேல் பிரியமாகி, உனக்கு ஆயிரம் ரூபாய் தருகிறேன், இதேமாதிரி தினமும் தாமதமாக மணியை அடி என்று சொன்னார். இதனால் இன்னொரு மனைவி ஏன் இராஜா வருவதற்கு தாமதம் ஆகிறது என்று நினைத்து அதன் காரணத்தை அறிந்து கொண்டாள். அதனால் அவனிடம் வந்து, உனக்கு நான் 2,000 ரூபாய் தருகிறேன், அம்மாதிரி அடிக்காதே என்றாள். இதையும் இராஜா அறிந்துகொண்டார். உடனே, இவனுக்கு இம்மாதிரி வேலை கூடாது என்று எண்ணி, அவனை 'சென்சல்' எடுக்கும் உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினார். அவன் வீடு வீடாகப் போய், 'உங்கள் வீட்டில் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள், ஆண்கள் எத்தனை பேர், பெண்கள் எத்தனை பேர் என்று கேட்டு, மிலிடரிக்குப் போகின்றவர்கள் யார் யார் என்று கேட்டான். உடனே அவர்கள் பயந்துபோய், என் பெயரைச் சொல்லிவிடாதே என்று சொல்லிப் பணத்தைக் கொடுத்தார்கள். இந்தக் கதையை எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், சட்டம் போட்டால் இப்படித்தான் வருகிறது. எப்படிச் சட்டம் போட்டாலும் லஞ்சம் வாங்குபவர்களையோ, வரதட்சிணை வாங்குபவர்களையோ தடுக்க முடியாது என்பது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்துவதால் வரதட்சிணை வாங்குபவர்களுக்குப் பயம் ஏற்படும். சர்க்காரே அப்படிச்

[திரு. என். கே. பழனிசாமி] [1973 நவம்பர் 22]

கொண்டு வந்தாலும் சரி. அமைச்சரவர்கள் எல்லோரையும் கலந்து இதற்கு முயற்சி செய்கிறேன் என்று சொன்னார்கள், அதற்கு உத்தரவாதம் கொடுத்தால். . .

திரு. எஸ். ஆறுமுகம்: தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் ஒரு இராஜா கதையைச் சொன்னார்கள். எந்த ஊர் இராஜா, என்ன பெயர் என்று சொல்லாமல் கதையைச் சொல்லலாமா, அதற்கு விளக்கம் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. என். கே. பழனிசாமி: ஒரு கதை தானே. ஆகவே, அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள், மற்றத் தலைவரவர்களைக் கலந்துகொண்டு நம்முடைய மாநிலத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் கொண்டு வருகிறேன் என்று. அம்மாதிரி உத்தரவாதம் கொடுத்தால் நான் இதை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: இராஜா கதையை நம்பி அவசரமாக முடிவெடுக்க முடியாது. இந்தப் பிரச்னை ஆழ்ந்து பரிசீலிக்கப்பட வேண்டிய பிரச்னைதான். அவர்களே ஒப்புக் கொண்டதைப்போல், நாம் கடுமையான சட்டம் போட்டு, அதனால் பெண்களைப் பெற்றவர்கள் நம் மீது பாய்கின்ற சூழ்நிலை ஏற்படக்கூடும். அந்தச் சட்டத்தினாலே, இப்பொழுது நடந்து வருகின்ற திருமணங்களும் நின்றுவிடக்கூடிய வருத்தப்படக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படக்கூடாது. இருந்தாலும் மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்களும், மற்றவர்களும் சொன்ன கருத்துக் களின் அடிப்படையிலே மத்திய அரசின் சட்டத்தை எந்தெந்த அளவிலே திருத்தியமைத்தால், முழுதும் தடுக்க முடியாவிட்டாலும் கூட இப்படி ஒரு பயத்தை ஊட்ட முடியும் என்ற முயற்சியைப் பற்றிக் கருத்தறிய வேண்டும். ஆனால் பெண் அங்கத்தினர்கள் ஒன்றுமே சொல்லமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களையும், அதைப் போலவே பெண்கள் சங்கங்கள் இருந்தால் அந்தச் சங்கங்களையும் கேட்டு முடிவெடுப்பது நல்லது. திருமதி ஜோதி அம்மையார் அவர்களை நான் கேட்டேன். நான் கொடுக்கவும் இல்லை, கேட்கவும் இல்லை, எனவே, இந்த வரதட்சணையைப் பற்றி எனக்குப் பிரச்னை இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

1973 நவம்பர் 22]

திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : தலைவரவர்களே, எனக்குப் பிரச்சனை இல்லை என்று நான் கூறவில்லை. என் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் டௌரி கொடுக்கவும் இல்லை, வாங்கவும் இல்லை என்று தான் கூறினேன். ஆனால் ஏட்டுச் சரகக்காய் கறிக்குதவாது என்ற காரணத்தினால்தான் பேசவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : ஆகவே, பெண்கள் இயக்கத்தை நடத்துகின்றவர்களிடமும், இது சம்பந்தமாக சமுதாய சேவையிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்களிடமும் கருத்துக்களைக் கேட்டு, அந்தக் கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தின் முன்னால் வைத்து, அதற்குப் பிறகு மசோதா கொண்டு வரலாமா என்று முடிவெடுப்பதுதான் நல்லது. ஆகவே, இந்த உறுதியை நான் தருகிறேன். ஆகவே, இதை வற்புறுத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் மத்திய சர்க்காரின் சட்டத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். சென்டிரல் ஆக்ட் இருக்கிறது. அதைத்தான் நானும் சொன்னேன். இப்பொழுது எந்த அளவில் அமல்படுத்துவது என்பது மாநில அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு என்று கருதுகிறேன். சென்ற 6, 7 ஆண்டு காலமாக அமைச்சரவர்களுக்கு அனுபவம் இருக்கிறது. இந்த 6, 7 ஆண்டிக் காலத்தில் இந்தச் சட்டத்தை மீறி தவறுகள் நடந்திருந்தால் குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்தி இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறதா என்று சொல்ல வேண்டும். அதன்மூலம் மற்றவர்கள் ஜாக்கிரதையாக இருப்பார்கள். அதைச் சொல்லுவார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மத்திய சர்க்காரின் சட்டத்தில் டௌரி வாங்கக்கூடாது என்று போட்டுவிட்டார்கள். அப்படிப் போட்டுவிட்டு அதற்கு ஒரு விளக்கம்.

“ For the removal of doubts, it is hereby declared that any present made at the time of a marriage to either party to the marriage in the form of cash, ornaments, clothes or other articles, shall not be deemed to be dowry within the meaning of this section unless they are made as consideration for the marriage of the said parties. ”

[திரு. செ. மாதவன்] [1973 நவம்பர் 22]

என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தை எப்படி அமல் நடத்த முடியுமென்பதை டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஆகவே, இங்கேயுள்ள பிரச்சனைகளை அவர்களும் உணர்வார்கள். வரதட்சணை என்ற பெயரால் ஒப்பந்தம் செய்து யாராவது கேட்டால் அதைத் தடுக்க கடுமையாகத் தண்டனை கொடுக்கலாம். அதே சமயத்தில் அந்தப் பெயரிலே இல்லாமல் தான் பெற்ற குழந்தைகளுக்கு— டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களது மாமனார் நல்லவர், ஒரேயொரு மோதிரத்தோடு தப்பித்துக் கொண்டார், ஆனால் நாட்டிலே எல்லோரும் அப்படியிருக்க மாட்டார்கள்—தாங்களே முன் வந்து கொடுக்க வந்தால் சட்டப்படி தடுக்கலாமா என்ற சந்தேகத்தை பாராளுமன்றத்தில் கிளப்பியிருக்கிறார்கள். இதையும் தடுக்க நாம் விரும்புகிறோமா, தடுத்தால் என்ன ஆகும், அதைத் தாய்க்குலம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது. ஆகவே, ஆழ்ந்து பரிசீலிக்க வேண்டுமென்றுதான் இந்தக் கருத்துக்களின் அடிப்படையிலே மேற்கொண்டு கருத்துக்களைச் சேகரித்து முடிவெடுக்கலாம்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மோதிரத்தையும் கொடுத்து விட்டேன். ரிசர்வ் பேங்கிற்குக் கொடுத்துவிட்டேன். 'சைனீஸ் அக்ரஷின்' போது கொடுத்து விட்டேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : அப்படிக் கொடுத்தது நல்லது என்று கருதவில்லை. அதைக் கடைசி வரையிலே வைத்திருக்க வேண்டும்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மோதிரத்தைக் கொடுத்தேன் என்றால், 'சைனீஸ் அக்ரஷின்' போது அவர்கள் தங்கம் வேண்டுமென்று, நாட்டுக்கு எல்லோரும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தங்கம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மனைவியின் அனுமதி பெற்றுக் கொடுத்தீர்களா? அனுமதியில்லாமல் கொடுத்தீர்களா?

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அனுமதியோடுதான், இரண்டு பேரும் சேர்ந்து, ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொடுத்திருக்கிறோம். அந்த நேரத்தில் நாங்களும் இதற்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியின் அடிப்படையிலே செய்திருக்கிறோம். அதனால்

1973 நவம்பர் 22] [டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

எந்தவிதமான ஆபத்தும் வரவில்லை. ஆபத்து வருவதற்காக எதையும் அவர்கள் சொல்ல வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய கருத்து என்னவென்றால் மத்திய அரசின் சட்டத்தின்படி நாம் இங்கே நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். ஆனால் மத்திய அரசின் சட்டத்திலே தெளிவாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள், 'பிரசெண்டேஷன்' வரவில்லை என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். பிரசெண்டேஷன் என்பது திருமணம் ஆனதற்குப் பிறகு கொடுக்கக்கூடிய பொருள். திருமணம் ஆனதற்குப் பிறகு, திருமணம் நடந்த சமயத்தில் வெளியிலே யிருந்து வருபவர்கள் பிரசெண்டேஷனாகக் கொடுக்கிறார்கள்.

அதற்கு முன்பாகவே நிச்சயதாம்பூலம் நடக்கிறது. திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று முடிவு செய்கிறார்கள். அந்த நேரத்தில் பணம் பெற்றுக் கொண்டதான் நிச்சயதார்த்தம் நடத்துகிறார்கள். அதைத் தடுக்க இந்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தலாம். இதை அமல் செய்வதிலே எந்தவிதமான தொல்லைபும் இருக்காது. அதை 'முதல் ஸ்டெப்' ஆகச் செய்யலாம் என்று கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: அதற்காகத்தான் அந்த விதியையே படித்துக் காண்பித்தேன். பணம் கொடுக்கப்படுகிறது; நகை கொடுக்கப்படுகிறது; உடைகள் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள்; வேறு பொருள்கள் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். இவ்வளவுக்கு விதிவிலக்கு கொடுக்கப்படுகிறது "at the time of marriage". நிச்சயதாம்பூல சந்தர்ப்பத்தில் எந்த அளவு கொடுக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. திருமணம் நடைபெறும்போது இத்தகைய வசதிகளைக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டு வரதட்சிணை கொடுக்காதே என்றால் எப்படி இந்தச் சட்டத்தை அமல் செய்ய முடியும்? ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தை மேலும் கடுமையாக்க வேண்டுமா என்பதைப் பற்றிப் பரிசீலித்துத்தான் செய்ய வேண்டும்.

திரு. என். கே. பழனிசாமி அவர்கள் தாம் முன்மொழிந்த சட்ட முன்வடிவை வற்புறுத்தாததால் அது பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டது.